

דעם רבינ'ס

עיוכס

שלח (בהעלותך בחו"ל)
תשפ"ב
גליון 97

דער ריינער קוואל

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

א גוטן שבת פאר אלע לעכטיגע קינדער.

ליכטיגקייט פון רצון און כסופים, גלוסטעניש צום באשעפער א בחינה פון 'רצית ה' ארצה'."

דארט אין ארץ ישראל איז פארהאן דער בית המקדש מיט די הייליגע כלים, דער ארון מיט די לוחות און כרובים, די מנורה, א.א.וו. און פון דארט ווערט נמשך אויף יעדן איד די קדושה פון ארץ ישראל. און אויב מען איז זוכה צו קומען מיין ארץ ישראל לשם שמים איז דאס גאר טייער. פארשטייט זיך אז ס'איז פארהאן זייער שווערע מניעות צו קומען מיין ארץ ישראל, אבער מיט שטארקע רצונות קען מען זיך מתגבר זיין און קומען.

די פגם פון די מרגלים איז געווען אז זיי האבן געזאגט אז די מניעות זענען שטערקער פון די רצונות, עס איז דא אין ארץ ישראל אזעלכע גרויסע ריזן אז ס'איז אוממעגליך צו קומען

אהין.

דאס איז געווען א כפירה און א פגם צו זאגן אז די מניעות זענען שטערקער פון רצון און מיר האבן נישט קיין כח מיט אונזערע רצונות צו ברעכן די מניעות און אריינקומען אין ארץ ישראל, פונקט פאנקערט, דער גאנצער קיום פון בית המקדש און אלע עבודות און קדושה קומט נאר פון רצונות און חשקה, אזוי ווי מען זעט אז מען האט מקריב געווען דארט קרבנות עס זאל באוויליגט ווערן "לרצונכם מתנהגו".

די וואך דערציילט אונז די תורה וועגן די מרגלים און יחושע בן נון מיט פלב וועלכע זענען נישט געווארן פארפירט נאך די מרגלים. לאמיר זען וואס די גאנצע פרשה האט שייכות צו אונז קינדער.

עס איז פאר אונז באוואוסט פון אלע הייליגע ספרים און בפרט אין רבי'נס ספרים די מעלה פון רצון, דאס מיינט בענקען און וועלן טון רצון השם, אפילו אויב מען קען גארנישט טון פאר סיי וועלכע סבה עס זאל נאר זיין, זאל מען אבער נישט אפלאזן דעם רצון פון וועלן טון רצון השם.

צום ביישפיל, איך שטעל זיך דאווענען און ס'איז מיר זייער שווער צו אינזין האבן די ווערטער, אבער איך וויל פארט. נאך א ביישפיל: עס איז מיר שווער צו זאגן א גוט ווארט פאר א חבר אדער א ברודער אבער פארט וויל איך. איך שטיי אויף אינדערפרי נאך א זיסן

חלום, עס איז מיר שווער ארויסצוקריכן פון בעט, אבער איך וויל! און אזוי ווייטער מיט יעדע זאך, אלע סארטן שוועריקייטן און נסיונות וואס מיר גייען אריבער, אפילו איך קען עס נישט אויספירן, וויל איך אבער עס אויספירן, איך וויל!!

ר' נתן ברענגט אראפ א מדרש פארוואס ארץ ישראל ווערט אנגערופן מיטן לשון 'ארץ', ווייל ארץ איז פון לשון רצון - באוויליגן. זאגט ר' נתן: "דער עיקר רצון צו קענען זיין נאנט צום באשעפער איז מען זוכה דורך ארץ ישראל, דארט איז מען זוכה צו א

א פשוט'ער איד פראוועט נסים

וועט עס זיין א שנעלע זאך - קוים א האלבע שעה, וועט עס זיין שנעל און גיך, און פארטיג!
דער סעקרעטאר האט נישט לאנג געווארט, גלייך האט ער מודיע געווען פאר די אידן "אזא מין גזרה איז ארויסגעקומען, קומטס בעטן! קומטס בעטן און שתד'לען פאר אייערע ברידער!"

דער ראש הקהל איז אריינגעקומען צום חתם סופר, און בעט דעם רבי: "רבי, איר דארפט גיין מיט אונז! איר דארפט זיין דער 'ראש המדברים', אז דער מיניסטער וועט זען אז א רב איז געקומען וועט ער אייך נושא פנים זיין!"

זאגט דער חתם סופר: "ניין, איר וועל נישט גיין!"
"ווער דען זאל גיין?!" פּרעגט דער ראש הקהל מיט זארג.

"גייט אריין אין שול אריין. נאך מעריב, ווען דער גרויסער צבור - די מענטשן גייען ארויס פון שול, זאלט איר נעמען דעם 'איש פשוט' וואס ער איז מער תמימות'דיג פון אלעמען, ער זאל זיין דער ראש

א געסל אין פרעשבורג

המדברים! אזוי זאגט זיי דער חתם סופר.
דער ראש הקהל מיט זיינע באגלייטער קוקן אים אן מיט וואונדער! אבער אז דער חתם סופר זאגט, קען מען נישט זיך נישט טענה'ן און איבערפרעגן.

נאך מעריב, גייט דער ראש הקהל ארויס פון שול. איז געווען דארט א איד, וואס מען האט אים גערופן "דער שלחן ערוך", ער האט געהייסן 'אברהם', פארוואס האט מען אים גערופן 'דער שלחן ערוך'? ווייל ער האט שטענדיג געהאלטן מיט זיך דעם שלחן ערוך! ווען ער איז געגאנגען אין גאס, עפעס א שאלה איז אים שווער געווארן, האט ער שוין אפירגענומען דעם שלחן ערוך און זיך געפרעגט מעג מען? מען

איז די צייטן פון חתם סופר, אין פרעשבורג, איז געווען א מיניסטער, א גרויסער שונא ישראל. איין טאג איז אים איינגעפאלן א געדאנק אז מען דארף ארויפלייגן אויף די אידן גאר גרויסע שטייערן - מס. דער מיניסטער איז געווען באקאנט מיט זיינע רשעות ער האט געקענט אנטון גרויסע צרות אנדעם וואס ער זאל פון פריער מודיע פאר די אידן אז ער פלאנט ארויסצוגעבן א פרישע גזרה.

ער האט זיך טאקע געגרייט צו ארויפלייגן דעם שטייער, און אפגערעדט מיט זיינע יועצים און אויבער יועצים אז די אידן זאלן בשום אופן נישט קענען קומען בעטן אפצושלאגן די גזרה אזוי וועלן זיי נישט קענען זוכן עצות, וועט ער זיי פריי קענען מעניש זיין און אנטון ביטערע צרות!

דער מיניסטער האט געהאט א סעקרעטאר - א מזכיר, א פיינער מענטש, כאטש ער איז געווען א גוי, האט ער געזאגט פארן מיניסטער: אזא מין שטייער לייגסטו ארויף

אויף זיי?! טו זיי כאטש מודיע זיין א צייט פריער, זאלן זיי כאטשיג קענען זוכן עצות, און זיך קומען בעטן ביי דיר, דו וועסט טאקע נישט צוהערן זייער געבעט, אבער גיב זיי כאטש דעם געפיל, זיי זאלן קענען זיך בעטן!

איז געבליבן באשטימט אז דער מיניסטער וועט גיבן פאר די אידן א צייט ווען מען קען זיך טרעפן מיט אים, אבער נאר צו יוצא זיין! דאס פלאץ וואו עס וועט פארקומען די אסיפה וועט נישט זיין ביי זיין ארבעט, נאר מען זאל קומען צום מיניסטער אין שטוב אריין, לאמיר זאגן האלב ניין אינדערפרי, און א האלבע שעה דערויף, ניין אזייגער איז ער שוין ביי די ארבעט. אזוי

איין אסעה'ס

דער האלבעסער האווייט וואלונדער
פאר זיינע אייביש קינדער

טאקע געהאלפן און איך בין אויסגעהיילט געווארן
און איך האב זוכה געווען צו פארן צום רבי'נס ציין און
צוריקגעקומען בשלום געזונטערהייט.

איך דאנק דיר באשעפער

נחמן ב.

המשך פון זייט 3

מען איז יעדעס איינעם מכבד מיט א קאווע.

דא איז אפיר געקומען א שטיקל פלאנטער. אין
קאווע איז דאך דא מילך, וויאזוי מעג מען דאס
טרינקען? דער פשוט'ער איד נעמט דעם שלחן
ערוד - און רופט אויס: "חלב עבו", מען טאר דאס
נישט טרונקען!"

די משלחת קאכן זיך, "געוואלד און געשריגן, דאס
מיינט דען חלב עבו"ם? די קוגעפינט זיך דאך דא ביים
מיניסטער? און אזוי שארף דארף מען זיין? מיר ווילן
דאך אים עפעס בעטן א זאך! צו מבטל זיין די גזרה
און מען איז אונז מכבד מיט א קאווע, 'טרינקט ער
נישט'!

רופט זיך אן דער מיניסטער; 'וויין' ווייס איך שוין
אז איר ווילט נישט טרינקען אונזער וויין! 'מילך'
ווילט איר אויף נישט? דאס האב איך שוין נישט
געוואוסט! קומט איר אונז בעטן מיר זאלן אייך טון
א זאך, אז אפילו אונזערע מילך ווילט איר אויף נישט
טרינקען? דער מיניסטער האט געשטורעמט פון
בעס און געווארן זייער אויפגעברויזט אויף דעם איד,
ער וואלט אים צוריסן אויף שטיקער!

אוי וויי, וואס וועט דא זיין?!...

די אמת'ע רפואה

פאר איך בין געווארן זיבן יאר, האב איך זייער געוואלט
פארן צום הייליגן רבי'נס ציין, אבער איך האב באקומען
א געשווילעכטס אויף מינע באקן האב איך נישט
געקענט פארן. ביזער ווייל האט מיין טאטע געמאכט
פאר מיר א פאספארט און געקויפט א קארטע קיין
אימאן.

איך האב געדארפט גיין צו א ציין דאקטער פאר
מינע געשוואלענע ציינער, איך האב אויסגעזאגט
גאנץ "שמות הצדיקים" איך זאל האבן א רפואה
און קענען פארן צום רבי'ן. דער אויבערשטער האט

טאר נישט?! מען טאר נישט! מען מעג! דעריבער
האט מען אים א נאמען געגעבן 'דער שלחן ערוך'!

איז ער ארויסגעגאנגען פון שול, ער איז דאך דער
גרעסטער תמים, איז דען פארהאן א גרעסערע
'פשיטות' ווי אזא סארט איד? אז ער גייט נאר מיט'ן
שלחן ערוך!

אוי וויי, טראכט דער ראש הקהל צו זיך... אז דער
איד וועט גיין צום מיניסטער, און וועט עפענען דעם
שלחן ערוך, און זיך נעמען קוקן צו מעג מען יא רעדן.
צו מען זאל נישט רעדן, ווער ווייסט וואס דארט
וועט פארקומען? דער מיניסטער וועט דאך ווערן
אין בעס! אזא איינעם קלויבט איר אויס פאר מיר?!

פארפאלן! עס וועט מיר גארנישט העלפן זאגט דער
ראש הקהל, "דער פשוט'ער איד וועט זיין דער ראש
המדבר!" אזוי האט דער חתם סופר געזאגט. מען
גייט צום מיניסטער, ער איז דער 'ראש המדבר', קען
מען אן אים גארנישט טון!

די חבריא זענען געקומען צום מיניסטער אין
שטוב, מען האט מודיע געווען אז די משלחת זענען
דא! נו, מען קומט אריין, דער מיניסטער האט זיך
אויפגעהויבן, זיך אפגעוואשן, אריינגעקומען און זיך
אוועקגעזעצט. די באדינער ברענגען אריין קאווע,

מצב פון פקוח נפש!

"קיינ נסים וואלגערן זיך נישט, נאר דורך אזא 'איש פשוט' האט מען אויבן געטון דעם נס!" האט דער חתם סופר געזאגט: "נסים אויבן וואלגערן זיך נישט, נישט אזוי גיך טוט מען אויבן א נס, דורך אזא תמימות'דיגן אידן האט דער אויבערשטער געטוהן דעם נס!"

נאר דאס איז געווען דער כח פונעם חתם סופר, אז ער האט געוואוסט צו אויסקלויבן דעם אידן - וואו איז דא א גרעסער תמים ווי ער איז? ער רירט זיך נישט אנעם שלחן ערוף!

דער אויבערשטער שענקט מתנות, אבער נישט אז עס וואלגערט זיך אזוי מתנות! דער אויבערשטער העלפט, אבער איך דארף דאך וועלן די מתנה! א מתנה פון היטן די אויגן - דארף איך דאך וועלן די מתנה!

פון וואנעט ווייס איך אז איך וויל? אז איך בעט דעם אויבערשטן אסאך, און איך היט זיך טאקע, און אז מען בעט דעם אויבערשטן אסאך, און מען רעדט מיט חברים, אז מען דארף זיך היטן דערפון! איז א סימן אז איך וויל דאס האבן, נאר דו האסט נישט בכח אליין - שענקט מען דיר א מתנה פון אויבן!

דאס זעלבע איז מיט'ו דבור, אז איך טו טאקע וואס דער אויבערשטער פארלאנגט פון מיר, און מען בעט דעם אויבערשטן, העלפט דער אויבערשטער, "אלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו היה נופל בידו" וואלט ער טאקע געפאלן!

נו, איז אזעלכע זומער טעג, מוז מען טאקע בעטן פון באשעפער אויף די אויגן און טון דאס בעסטע וואס מיר קענען און דאס איבעריגע וועט דער אויבערשטער אונז העלפן!

די מעשה האט הרב החסיד ר' לוי יצחק בענדער זי"ע געהערט פון איינעם וואס ער האט עס געהערט פונעם "חתם סופר" א תלמיד".

רופט זיך אן דער מיניסטער: "נו, אבער איך מעג דאך יא טרונקען די מילך, די קאווע!" ער נעמט טאקע זיך טרונקען די קאווע, און עס ווערט אים נישט גוט!! רופט ער זאפארט אריין דעם קאכער, און פרעגט אים מיט צאָרן אין די אויגן: "וואס איז דאס?!"

זאגט דער קאכער: "היינטיגער טאג האט די קו געבוירן א 'קאלב', און אזא טאג טויג נישט די

מילך, האט ער גענומען מילך פון א חזיר!!

דער מיניסטער איז געבליבן שטיין צוקאכט, און ווענד זיך צום דעם פשוט'ן איד: "אה, האסטו פונקט צוגעטרופן, און נישט געוואלט טרינקען פון די מילך, אין דעם טאג וואס מען האט אריינגעלייגט 'חזיר מילך' האט איר די מילך נישט געוואלט טרונקען!"

ער איז זייער שטארק נתפעל געווארן פון דעם נס, האט ער זיך אנגערופן, "איך בין אייך מוחל די שטייער! נאר איידער איר האט עפעס געבעטן פון מיר האט איר פונקט צוגעטרופן אז די מילך איז גאר חזיר!" איצטער האב איך געזען אז אייער גאט פירט דא עפעס א זאך! אז מילך איז אויף א זאך!

עס איז געווארן א שמחה רבה אין די לופטן! מען גייט צום חתם סופר, און מען דערציילט אים מיט א שמחה רבה פונעם גרויסן נס. רופט זיך אן דער ראש הקהל: 'רבי, אבער שענער וואלט געווען ווען דער נס וואלט געשען דורך אייך, דער רבי אליין זאל ווען קומען! זאגט דער חתם סופר: 'ניין, אז איך גיי - וואלט איר יא געהייסן טרונקען די קאווע, אויף אזא

דער מלך און דער קייזער

~1~

זיך זייער ליב גיהאט האבין זיי צווישן זיך גימאכט אז זיי זאלין זיך נעמען. האט דער בן מלך גינומען א פינגערל און האט איר ארויף גיטאן אויף דער האנד, האבין זיי זיך מתחתן גיווען. נאך דעם האט גישיקט דער קיסר נאך זיין טאכטער און האט זי גיבראכט אהיים, דער מלך האט אויף געשיקט נאך זיין זוהן און האט איהם אויף גיבראכט צו זיך אהיים.

און מען האט גירעט שידוכים דעם קיסר'ס טאכטער, און זי האט ניט גיוואלט קיין שום שידוך מחמת דעם התקשרות וואס זי האט גימאכט מיט דעם בן מלך. און דער בן מלך האט זייער גיבענקט נאך איר. און די בת קיסר איז אויף תמיד טרויעריג גיווען. און דער קיסר האט זי גיפירט אין זיינע היף און אין זיינע פאלאצן און האט איר גיוויזן איר גדולה און זי איז אלץ גיווען טרויעריג, און דער בן מלך האט זייער גיבענקט נאך איר ביז ער איז קראנק גיווארין, און וואס מען האט אים גיפרעגט וואס ביסטו קראנק האט ער ניט גיוואלט זאגן. האט מען גיזאגט צו דעם וואס האט אים באדינט טאמער וועסטו קענען ביי אים דער קלערין. האט ער זיי גיענפערט איה ווייס, ווארין דער וואס האט אים באדינט איז גיווען מיט אים דארט ווי ער האט גילעגנט. האט ער זיי גיזאגט (כלומר דער באדינער האט גיזאגט זיי פאר וואס ער איז קראנק).

מעשה אמאל איז גיווען א קיסר. דער קיסר האט קיין קינדער ניט געהאט, ווידער איז גיווען איין מלך דער מלך האט אויך קיין קינדער ניט גיהאט. האט זיך דער קיסר גילאזט אויף דער וועלט ער זאל זוכין טאמער וועט ער גיפינען עפעס איין עצה אדער א רפואה ער זאל האבין קינדער, דער מלך האט זיך אויף גילאזט אויף דער וועלט.

זענען זיי ביידע זיך צום אויף גיקומען אויף איין הארבעריג, און האבין ניט גוואוסט איינער פון דעם אנדערין. האט דער קיסר דער קענט דעם מלך אז ער האט איין נימוס פון איין מלכות, און האט אים גיפרעגט, האט ער אים מודה גיווען אז ער איז איין מלך. דער מלך האט דעם קיסר אויף דער קענט אז ער האט א נימוס מלכות, האט ער אים אויף מודה גיווען. האבין זיי איינער דעם אנדערין דערציילט אז זיי פארין פון קינדער וועגן. האבין זיי צווישן זיך גימאכט, באם אז זיי וועלן קומען אהיים און זייערע ווייבער וועלין האבין איינע א זכר און איינע א נקיבה זאלין זיי זיך משדך זיין. איז גיפארין דער קיסר אהיים און האט גיהאט איין טאכטער, און דער מלך איז גיפארין אהיים און האט גיהאט א זון, און דער שידוך איז פון זיי פאר געסן גיווארין.

האט דער קיסר גישיקט זיין טאכטער לערנען, דער מלך האט אויך גישיקט זיין זון לערנען, זענען זיי ביידע אן גיקומען צו איין מלמד און זיי האבין

האט זיך דער מלך דערמאנט אז ער האט זיך שוין לאנג משרד גיווען מיט דעם קיסר. און איז גיגאנגען און האט גישריבן צום קיסר אז ער זאל זיך רעכטיג אויף דער חתונה, ווארין דער שידוך איז דאך שוין לאנג גיווען פנ"ל. דער קיסר האט אבער שוין ניט גיוואלט דעם שידוך. לויטער ער האט ניט גיקענט אים מעיז זיין. האט אים דער קיסר אפ גישריבן אז דער מלך זאל שיקן זיין זון צו אים פדי ער זאל זעהן אויב ער וועט קענען פירן לענדער וועט ער אים געבין זיין טאכטער. האט דער מלך גישיקט דעם זון צו אים האט אים דער קיסר אנידער גיזעצט אין איין חדר. און האט אים אפ גיגעבין פאפירן פון זאכין פון דער מדינה פדי ער זאל זעהן אויב ער וועט קענען פירן די מדינה.

דער בן מלך האט זייער גיבענקט זי צו זעהן ער האט זי אבער ניט גיקענט זעהן. אמאל איז ער גיגאנגען לעבין איין וואנט פון שפיגל האט ער זי דער זעהן איז ער גיבליבן חלשות. איז זי גיקומען צו אים און האט אים דערמינטערט. און האט אים גיזאגט אז זי וויל ניט קיין שום שידוך מחמת דאס התקשרות וואס זי האט שוין מיט אים גיהאט. האט ער צו איר גיזאגט. וואס טוט מען דיין פאטער וויל אבער ניט האט זי גיזאגט פון דעסט וועגין פארט האלט זיא זיך נאר אין אים. נאך דעם האבין זיי איין עצה גיהאלטן זיי וועלין זיך ארועק לאזן אויף דעם ים. און האבין זיך גידונגען איין שיף און האבין זיך ארועק גילאזט אויף דעם ים.

זענען זיי גיגאנגען אויף דעם ים. נאך דעם האבין זיי גיוואלט צו קומען צו א בארטיג זענען זיי גיקומען צום בארטן איז דארט גיווען א וואלד זענען זיי אהין גיגאנגען. האט די בת קיסר גינומען דאס פינגעריל און האט אים גיגעבין און זי האט זיך גילייגט שלאפין. נאך דעם האט דער בן מלך גיזעהן אז זי וועט שוין ווייטער אויף שטיין האט ער אנידער גילייגט דאס פינגעריל לעבין איר. דער נאך זענען זיי גיגאנגען צו דער שיף.

דערווייל האט זי זיך דערמאנט אז זיי האבין פארגעסן דאס פינגעריל דארט. האט זי אים גישיקט נאך דעם פינגעריל. איז ער אהין גיגאנגען, האט ער ניט גיקענט גיפינען דאס ארט. איז ער גיגאנגען ווייטער און האט ווייטער ניט גיקאנט גיפינען דאס פינגעריל. איז ער גיגאנגען זוכין דאס פינגעריל פון איין ארט צום אנדערין ביז ער איז פארערט גיווארין. און האט זיך שוין ניט גיקאנט אום קערין איז זי גיגאנגען אים זוכין. איז זי אויף פארערט גיווארין. איז ער גיגאנגען און האט גיבלאנעט און האט אלץ ווייטער גיבלאנעט. נאך דעם האט ער דערזעהן איין וועג איז ער גיגאנגען אין ישוב אריין און ער האט ניט גיהאט וואס צו טון איז ער גיווארין א משרת. און זי איז אויף גיגאנגען און האט גיבלאנעט. האט זי זיך מלישב גיווען זי וועט זיך אנידער זעצין ביי דעם ים איז זי גיגאנגען צום בארטן פון דעם ים. און דארט איז גיווען בייםער פון פירות. איז זי דארט גיזעסן. און ביי טאג פלעגט זי אום גיין באם ים. טאמער וועט זי גיפינען עמיצן און זי האט זיך מפרנס געווען פון די פירות. און באנאכט פלעגט זי ארויף גיין אויף א בוים פדי זי זאל זיין אפ גיהיט פון די חיות.

ויהי היום און עס איז גיווען איין גרויסער סוחר זייער איין גרויסער סוחר ער האט גיהאט משא ומתן אין דער גאנצער וועלט, און ער האט גיהאט איין בן יחיד. דער סוחר איז שוין גיווען אלט. אמאל האט גיזאגט דער זון צום פאטער באשר דו ביסט שוין אלט. און איך בין נאך גאר יונג און דיינע נאמנים געבין אויף מיר גאר קיין השגחה ניט. וואס וועט זיין דו וועסט שטארבין און איך וועל בלייבן אליין וועל איך גאר ניט וויסן וואס צו טון. בכך גיב מיר א שיף מיט סחורה וועל איך גיין אויף דעם ים פדי איך זאל גיניט ווערין אין משא ומתן. האט אים דער פאטער גיגעבין א שיף מיט סחורה. און ער איז גיגאנגען אין מדינות און האט פאר קויפט די סחורה און האט גיקויפט אנדערע סחורה און האט

זייער מצליח גיווען.

אלע איר גיין אקעגין און דער נאך וועט ער וויסן ווער זיא איז (ווארין פריר האט זיא אויף מיט אים א תנאי אויס גינמען אז ער זאל זיא ניט פֿרעגין ווער זי איז ביז נאך דער חתונה דעמולט וועט ער וויסן ווער זיא איז) האט ער דרוף מסכים גיווען ווידער האט זיא אים גיזאגט דער יושר איז אויף אז דו זאלסט אן שיפֿרין אלע מאטראסן וואס פֿירן די שיף לאזן זיי וויסן אז זייער סוחר האט חתונה מיט אזוי איין אשה האט ער זי גיפאלגט.

און האט גינמען זייער גוטן וויין. וואס ער האט גיהאט אויף דער שיף און האט זיי גיגעבין, זענען זיי זייער שיכור גיווארין און ער איז גיגאנגען אהיים ער זאל מודיע זיין דעם פֿאטער מיט די פֿריינד. און די מאטראסין האבין זיך פֿארשיפֿרט און זענען ארויס גיגאנגען פֿון דער שיף און זענען אנידער גיפאלין שיפֿר.

דערווייל ווי זיי האבין זיך אן גיגרייט צו גיין איר אקעגין מיט דער גאנצער משפּחה דערווייל איז זי גיגאנגען און האט אפֿ גיבונדן די שיף פֿון דעם באַרטין און האט צו לאזט די לאווינטן און איז אַוועק מיט דער שיף און די גאנצע משפּחה זענען גיקומען צו דער שיף און האבן קיינעם ניט גיפונען. איז דער סוחר זייער ברוגז גווען אויף דעם זון. און דער זון שרייט גלייבט מיר איך האב גיבראכט א שיף מיט סחורה וכו' כנ"ל. און זיי זעהן גאר ניט. האט ער אים גיזאגט פֿרעג די מאטראסין איז ער גיגאנגען זיי פֿרעגין און זיי ליגין שיכור. נאך דעם זענען זיי אויף גישטאנען די מאטראסן. האט מען זיי גיפֿרעגט און זיי ווייסן גאר ניט וואס מיט זיי האט זיך גיטאן נאר זיי ווייסן אז מען האט גיבראכט א שיף מיט דעם אלימען און ווייסן ניט ווי זי איז. איז דער סוחר זייער ברוגז גיווארן אויף זיין זון און האט אים פֿארטריבן פֿון זיין שטוב אז ער זאל אויף זיינע אויגין ניט קומען. איז דער זון אַוועק גע ונד. און זי (דהיינו די בת קיסר) איז גיגאנגען אויף דעם ים.

דערווייל ווי ער איז גיווען אויף דעם ים האט ער דערזעהן די ביימער וואס די בת קיסר איז דארט גיזעסן. האבן זיי גימיינט דאס איז איין ישוב. האבין זיי גיזאלט אהין צו גיין. ווי זיי זענען נאהנט גיקומען האבען זיי דער זעהן אז דאס איז ביימער האבן זיי זיך גיוואלט אום קערין. דערווייל האט דער בן הסוחר איין קוק גיטאן אין ים אריין האט ער דארט גיזעהן אין בוים און אויבין זיצט אזוי ווי א מענטש האט ער זיך גיטראכט טאמער איז ער זיך טועה. האט ער גיזאגט די איבריגע מענטשן וואס זיי זענען דארט גיווען. האבן זיי א קוק גיטאן האבין זיי אויף גיזעהן ווי איין מענטש אויף דעם בוים. האבין זיי זיך מיישב גיווען זיי וועלן זיך אהין צו שפּירין, האבין זיי גישיקט איינעם מיט א קליין שיפֿל און זי האבען גיקוקט אין ים אריין כדי מען זאל דעם שליח ווייזן ער זאל קענען טרעפֿין צום בוים איז דער שליח אהין גיגאנגען האט ער גיזעהן אז דארט זיצט איין מענטש האט ער זיי גיזאגט.

איז ער אליין אהין גיגאנגען (דהיינו דער בן הסוחר) האט ער גיזעהן אז זי זיצט דארט (דהיינו די בת קיסר כנ"ל) האט ער איר גיזאגט אז זי זאל אראפ גיין. האט זיא אים גיזאגט אז זי וויל ניט אריין גיין אין דער שיף ביז ער זאל איר צו זאגן אז ער זאל זי ניט אן רירן ביז ער וועט קומען אהיים און וועט מיט איר חתונה האבין פֿדת האט ער איר צו גיזאגט איז זיא צו אים אריין גיגאנגען אין דער שיף. האט ער גיזעהן אז זי קען שפּילן אויף כלי זמר און קען רעדן כמה לשונות. האט ער זיך גיפֿרייט וואס זיא האט זיך אים מזדמן גיווען.

נאך דעם אז זיי האבן שוין אן גהויבן נאנט צו קומען צו זיין שטוב האט זי צו אים גיזאגט דער יושר איז אז ער זאל גיין אהיים און זאל מודיע זיין, זיין פֿאטער און זיינע קרובים און גוטע פֿריינד באַשר ער פֿירט אזו איין אשה חשוכה זאלין זיי

איך
בין צעמישט...
איך ווייס נישט ווי איך
האלט...

נאר א

מעשה בעל דבר! ער וויל מיר

אפֿקלאַפֿן פֿון דעם װעג, און נאכדעם װעט ער אים זאגן אז יענער װעג טױג אויף נישט! אויב דו האב זיך געמאכט א קביעות, פון תורה ותפלה, האלט זיך אין דעם װעג! האלט זיך אן א שטיקל צייט מיט דעם, װען דו װעסט װערן שטארק אין דעם זאך, קענסטו נאכדעם אביסל ארומטוישן!

דער בעל דבר האט זייער פינט ווען א מענטש האט א קביעות, ער װעט צולאזן אז א אינגל זאל זיך איין טאג איבערשטרענגען איבער זיינע כוחות מיט עבודת השם, אבער מארגן זאל ער גארנישט טון אין עבודת השם! דארף איך זאגן: "ניין, היינט לערן א משנה/פרק משניות, און מארגן אויך א משנה/פרק משניות", און כסדר גיין אויך דעם קביעות!

קענסט לערנען קצור שלחו ערוף, משניות, גמרא, דעם רבינס ספרים. וואספארא קביעות דו מאכסט, זאל זיין ביי דיר א קביעות יעדן טאג! תהלים, תפלות, התבודדות, האב א קביעות!

די 'קביעות' האט א געוואלדיגער חשיבות ביים אויבערשטן!

מוישי איז צעמישט, ער ווייסט נישט וואו ער האלט. יעדן טאג נעמט ער אויף זיך א זייטיגער שיעור, איין טאג מאכט ער אפ, "איך גיי לערנען צעו פרקים משניות!" מארגן טראכט ער, "ניין, איך גיי לערנען א גאנצע מסכתא", איבער מארגן "איך וויל ענדיגן דעם חדש דעם גאנצן ספר המדות א.א.וו."

דער הייליגער רבי רעדט שוין

פון דעם פראבלעם. קודם ווייסן מיר אז מיר זענען נישט אליין מיט דעם שוואכקייט, געלויבט דער אויבערשטער אז דער רבי לערנט אונז דעם ריכטיגן וועג!

דער רבי פלעגט זיך טאקע פירן אז ער האט זיך געהאלטן שטארק מיט זיינע למודים און סדרים וואס ער האט אויף זיך מקבל געווען און זיך נישט אוועקגערירט פון איין זאך אדער פון איין וועג צום צווייטן, נאר א שטיק צייט האט ער זיך פֿעסט געהאלטן מיט זיין נייעם סדר.

ס'איז פארהאן א יצר הרע, אז ווען א אינגל אדער א בחור מאכט זיך א שטיקל סדר, א קביעות אין לערנען אדער דאווענען, קומט דער בעל דבר פארזרייען דעם קאפ! און זאגט: "ניין, מאך אן אנדער וועג, ס'וועט אפֿשר זיין בעסער!". דארף מען זיך איינעקשנען: "ניין! דעם דרך וויל איך, דאס וויל איך! זאג מיר נישט אז יענץ איז בעסער!".

אפֿשר איז מיר טאקע יעצט עפעס איינגעפאלן, און איך האב געטרראפן א נייעם וועג!?

דער תירוץ איז אז דער 'נייער איינפאל' איז

אַ מענטש האט אַ קביעות אויף אַלע זאכן, 'עסו', 'טרינקעו', 'שלאָפן', איז האב אַ קביעות אויף לערנען און עבודת השם אויף! אויב ביסטו בשום אופן נישט מצליח, נעם כאַטש איין קליינטשיגע קביעות וואס דו קענסט זיך יא האלטן מיט דעם!
(שיחות מרל"י ז"ל איבערגעארבעט פארן אינגו דור).

די צווייטע מעשה - דער מלך און דער קיסר (1)

- זיי האבן זיך געדונגען א שיף
- ט. וואו האט די בת הקיסר פארגעסן דאס פינגערל (רינגל)?**
 - אין איר שטוב פאר זי איז ארויס
 - אויפ'ן שיף
 - אין וואלד וואו זי איז געשלאפן
- י. ווער האט געטראפן די פינגערל (רינגל)?**
 - דער בן המלך
 - די בת הקיסר
 - קיינער נישט
- יא. וואס האט פאסירט צו דער בן המלך און די בת קיסר?**
 - זיי זענען ווייטער געגאנגען
 - זיי האבן צוזאמען פארבלאנדזעט
 - זיי האבן פארבלאנדזעט יעדער באזונדער
- יב. וואס איז דער בן המלך נאכדעם געווארן?**
 - א מלך
 - א יעדניראל
 - א משרת
- יג. וואס האט דער אלטער סוחר געגעבן פאר זיין זון?**
 - געלד, גענוג פאר זיין גאנצע לעבן
 - א שיף מיט סחורה
 - אסאך בנינים
- יד. וואס האט דער סוחר געבעטן פון די בת קיסר וואס איז געווען אויפ'ן בוים?**
 - אז זי זאל אראפ גיין
 - אז זי זאל בלייבן אויבן
 - אז זי זאל אים ווייזן די וועג
- טו. וואס האט די בת קיסר געטון ווען דער סוחר איז געגאנגען צו זיין טאטע?**
 - זי האט געגעבן פון די וויין פאר די מאטראסן
 - זי האט אויפגעבינדן די שיף פון דעם בארטן
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- טז. וואס האט דער סוחר געטון פאר זיין זון ווען ער האט געזען אז זי שיף איז נישט דא?**
 - ער האט אים געגעבן א אנדערע שיף
 - ער האט געשריגן אויף אים
 - ער האט אים פארטריבן פון זיין שטוב

- א. האבן דער מלך און דער קיסר געהאט קינדער?**
 - דער מלך האט געהאט קינדער און דער קיסר נישט
 - דער קיסר האט געהאט קינדער און דער מלך נישט
 - ביידע האבן נישט געהאט קינדער
- ב. וואו האבן זיך געטראפן דער מלך און דער קיסר?**
 - אין דעם קענעגליכע פאלאץ פון דעם מלך
 - אין דעם קענעגליכע פאלאץ פון דעם קיסר
 - אין איין גאסטהויז (הארבעריג)
- ג. וואס איז געוואוסט איינער פון דעם אנדערן?**
 - יא
 - ניין
 - נאר דער קעניג האט געוואוסט פון דעם קיסר
- ד. וואס האבן זיי צווישן זיך אפגעמאכט?**
 - אז אויב זיי וועלן האבן איינער א זון און איינער א טאכטער וועלן זיי זיך משדך זיין
 - אז עס וועט זיין שלום צווישן זייערע מדינות
 - אז זיי וועלן ווערן איין מדינה מיט איין קעניג
- ה. וואו האבן זיך געטראפן דער זון פון מלך און די טאכטער פון קיסר?**
 - אין איין גאסטהויז (הארבעריג)
 - זיי האבן געוואוינט בשכנות.
 - ביי איין מלמד
- ו. וואס האבן זיי צווישן זיך אפגעמאכט?**
 - אז זיי וועלן זיך קיינמאל נישט קריגן
 - אז זיי וועלן חתונה האבן
 - אז זייערע קינדער וועלן זיך משדך זיין
- ז. פארוואס האט די בת קיסר נישט געוואלט קיין שום שידוך?**
 - ווייל זי האט געוואלט נאר דער זון פון דעם גרעסטן קעניג
 - ווייל זי האט געוואלט נאר דער זון פון דעם גרעסטן עושר
 - וועגן די התקשרות מיט דעם בן מלך
- ח. מיט וואס זענען געפארן דער בן המלך און די בת הקיסר?**
 - מיט א פערד און וואגן
 - אויף איר טאטעס שיף

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 72-3333-5-02

1095-518-646 9149-329-518-1

א פאטש געכאפט און ווייטער אלעס קלאפט

[די מעשה איז געאייגנט פאר פרויען]

פארגאנגענעם יום טוב שבועות איז ליידער נפטר געווארן הרבנית החשובה מרת חיה יוכבד רזנפעלד ע"ה - די אינגסטע טאכטער פון הרה"ח רבי שמואל הורוביץ זי"ע. זי איז געווען א א בריק פון די אמאליגע ברסלבע פרויען צו לערנען דעם היינטיגן דור דאס שיינקייט און ארגינעלקייט

פון ברסלבע חסידות פון פריערדיגן דור. ביי איר האט מען געקענט זען די תמימות און פשיטות וואס דער רבי פארלאנגט פון אונז.

עס איז דא אסאך צו שרייבן און זיך לערנען פון די חשובע רעבעצין מיר וועלן נאר דערציילן איין עפיזאד וואס

לערנט אונז פון אירע גוטע מידות און מיר קענען פון דעם זיך אפ לערנען ווי אזוי זיך צו באגיין בין אדם לחבירו.

רעבעצין רזנפעלד ע"ה פלעגט אנפירן קביעות פאר פרויען צו פארן קיין אומאן. דאס איז געווען אין די יארן ווען אומאן האט זיך געעפנט, די קאמעניסטן האבן נאך געהערשט דארט, עס זענען געווען גאר שווערע נסיעות, די הכנות דערצו די דאקומענטן מיט די וויזעס און בכלל די וועגן און אלעס ארום האט גאר פארשווערט די נסיעות. רעבעצין רזנפעלד האט אנגעפירט די נסיעות אן קיין שום הכנסות פאר זיך, די איינציגסטע פארדינסט איז געווען אז זי האט באקומען אומזינסט דעם טיקעט צו פארן פאר זיך און פאר איר טאכטער וועלכע האט איר צוגעהאלפן מיט דער פארצווייגטער נסיעה.

עס פלעגן אויך מיטפארן פרייע פרויען וועלכע האבן געדארפט ישועות און מופתים פלעגן זיי אויך איינטיילנעמען אין די נסיעות, עס פלעגן זיך

טאקע מאכן צווישן זיי עטליכע פרויען וועלכע האבן א צייט דערויף תשובה געטון.

איז פארגעקומען איינמאל ביי אזא נסיעה ווען מען איז געווען עטליכע טעג אין אומאן, האט זיך פארמירט א קבוצה צווישן די קבוצה פרויען וועלכע האבן געוואלט פארן קיין וולעדניק - וואו עס איז נטמן דער בעל שארית ישראל זי"ע - אהין און צוריק - א וועג פון גאנץ אסאך שעות - נישט אלע פרויען האבן געוואלט פארן, איז די טאכטער פון רעבעצין רזנפעלד אריבער די דירות וואו די פרויען

זענען איינגעשטאנען און געפרעגט פון יעדע פרוי באזונדער ווער עס וויל זיך מיטכאפן קיין וולעדניק.

אין איין דירה איז געווען א פרוי אינגאנצן פריי, איר האט בכלל נישט אינטערעסירט

דער ציון אין די ערשטע יארן נאכן זיך עפענען

מיטצוקומען, איז מען טאקע געפארן אן איר און זיך ארויסגעלאזט קיין וולעדניק.

אויפצומארגנס ווען די קבוצה פון וולעדניק זענען געקומען צוריק קיין אומאן, האט זיך די פרייע פרוי דערוואוסט אז דער הייליגער צדיק פון וולעדניק האט צוגעזאגט: "ווער עס אנרירן מיין קלאמקע [הענטל פון טיר] וועט באקומען א ישועה", איז זי געווען אויפגעברויזט, היתכן מ'האט איר נישט מיטגענומען, זי האט דעמאלט אויף די מינוט נישט געטראפן די טאכטער פון רעבעצין רזנפעלד איר צו געבן א פסק פאר'ן נישט מיטנעמען.

אויפן וועג אהיים פון אומאן פארנדיק קיין קיעוו איז די טאכטער ארום צווישן די פרויען, צו מאכן זיכער אז אלע זענען אויפן באס, און אז אלע דאקומענטן וואס פעלן זיך אויס זענען אין באזיץ. אריבערגייענדיג די פרייע פרוי, האט די פרייע געעפנט א מויל מיט צארן: "פארוואס האסטו מיר נישט גענומען צום צדיק פון וולעדניק?! פארוואס האסטו מיר איבערגעלאזט!".

”איך בין געקומען צו דיר אין שטוב און געפרעגט

צו דו וילסט אנטיילנעמען, דו האסט אבער נישט געוואלט!“, איז געווען דער אנטווארט פון די טאכטער.

”תירוצים איז מיר נישט אינטערסאנט!“ האט די פרייע געזאגט: ווען גלייך דערויף הייבט זי זיך אויף און דערלאנגט א געזונטן פאטש אין פנים פאר דער מיידל!

די מיידל איז געווען גאנץ א אינג קינד און זיך אויסגעדרייט אויפזוכן די מאמע, וואס דארף זי טון אין אזא צייט?! די רעבעצין רזנפעלד האט איר אנגעכאפט דאס האנט און געזאגט: ”שטיל! האלט זיך שטיל, זעץ זיך אראפ דא נעבן מיר!“. איך וויל דו זאלסט גארנישט ענטפערן חס ושלום!

אנשטאט די רעבעצין זאל נעמען די פרייע פרוי און פארשיקן מיט א טעקסי אויף איר אייגענע קאסטן, אדער איר געבן א פסק אזאנס מיט אזעלעכטס, האט זי ענדערש אויסגעוועלט דעם באקאנטן תורה ר' וואו דער רבי זאגט: ”מען זאל הערן די בזיונות און פארשווייגן!“. טראץ וואס די רעבעצין האט קיין רווחים נישט געזען פון דעם גאנצן נסיעה האט זיך אנשטאט גענומען בזיונות - די אמת'ע רווחים! דאס מיידל מיט די רעבעצין האט ווייטער מסדר געווען אלע טעכנישע זאכן ווי גלייך עס וואלט גארנישט פאסירט.

דריי יאר איז אריבער זינט דעם נסיעה, די מיידל רזנפעלד וועלכע איז שוין געווען א ווייבל האט באגעגענט א פרוי א בעלת תשובה - מיר וועלן איר רופן רות. פרעגט רות: ”דו ביסט א טאכטער פון רעבעצין רזנפעלד?“

”יא“, ענטפערט די טאכטער. ”הער מיך אויס“ זאגט די בעלת תשובה רות: ”איך בין מיטגעפארן מיט די נסיעה פאר דריי יאר צוריק, איך האב מיטגעהאלטן

דעם סצענע וויאזוי די כאפסט א פאטש און דיין מאמע האט פארשוויגן די מעשה, דאס האט מיר אויפגעוועקט דאס אידישע פינטל און איך האב זיך גלייך צוריקגעקערט צו אידישקייט. נעמענדיג אין חשבון אז נאר פרומע אידן האבן אזא כח זיך צו קענען איינהאלטן און נישט אפענטפערן!“.

עס איז אריבער נאך א יאר און מרת רות האט פארציילט אז די פרוי וואס האט געשלאגן האט זיך אויך צוריקגעקערט צו טאטן אין הימל און געווארן א פולקאמע בעלת תשובה. די טאכטער פון רעבעצין רזנפעלד הערנדיג אז זי האט תשובה געטון, האט זי ארויסגעזאגט מיטן גאנצן הארץ: ”מחול לך, מחול לך, מחול לך.“

היינט צוטאגס פירן זיי ביידע שיינע ערליכע קינדער געבענטשטע שטיבער.

דער קוואל

המשך פון זייט 1

דער תיקון פאר'ן חטא פון די מרגלים איז געקומען דורך יהושע און פלב, זיי האבן געגלייבט אין משה רבינו אז די רצונות און פסופים פארמאגן א כח און זענען שטערקער פון אלע מניעות וואס לייגן זיך אויס אין דער לענג און אין דער ברייט, די מניעות און די תאוות שטעלן א פנים ווי זיי זענען פעלן שטארק און מען קען זיי נישט צעברעכן.

מיר ווייסן אבער פון רבי'נס געוואלדיגע עצה, ”רצון!“ מיט א שטארקן ווילן קען מען מאכן לייטערס און אנקומען ביזן הימל אזוי ווי רש"י זאגט אויפן פסוק ”עלה נעלה“. ר' נתן דריקט זיך אויס: ”עס איז נישט פארהאן קיין שום מניעה אויף דער וועלט, מיט חשק און רצונות קען מען אלעס אויף דער וועלט איבערשפרינגען“ (ברכת הריה ה')

דער אויבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן זיך באנייען מיט שטארקע רצונות צו יעדע דבר שבקדושה און מיר זאלן קענען ארויסזאגן מיט'ן מויל אלעס וואס מיר ווילן און בעטן דעם באשעפער אויף דעם, אזוי וועט פארראכטן ווערן דער פגם פון די מרגלים און בקרוב וועלן מיר זוכה זיין צום גנון בית המקדש דאס פלאץ פון רצונות און בענקענישן, אמן ואמן

בעזר השם

לאמיר ענק פארציילן פון די פינף חברים, יענקי, נחמן, אייזיק, חיים און שלמה. ברסלבע אינגלעך, בעסטע חברים, זיי זענען אזוי ווי איינס!! פון צייט צו צייט זעצן זיי זיך צוזאמען און מען זוכט עצות וויאזוי זיך צו שטארקן אינאיינעם און פאלגן דעם רבי'ן. אונז האבן זיך אונטערגעהערט סוף פון זייער שמועס...
אפשר קענסטו אויך טרעפן אזעלכע חברים??!! נא געגאנגען..
מאן א תפלה צום באשעפער, דו וועסט בעזר השם טרעפן!!

3דיקט וואס טראכטא? וואס איז א זאך צייט און פלאץ פאר דיר פאר התבודדות??